FI

EUROOPAN KOMISSIO

Bryssel 18.11.2010
KOM(2010) 672 lopullinen

KOMISSION TIEDONANTO EUROOPAN PARLAMENTILLE, NEUVOSTOLLE, EUROOPAN TALOUS- JA SOSIAALIKOMITEALLE JA ALUEIDEN KOMITEALLE

Yhteinen maatalouspolitiikka vuoteen 2020:

Ruoka, luonnonvarat ja alueiden käyttö – miten hallita tulevat haasteet?

KOMISSION TIEDONANTO EUROOPAN PARLAMENTILLE, NEUVOSTOLLE, EUROOPAN TALOUS- JA SOSIAALIKOMITEALLE JA ALUEIDEN KOMITEALLE

Yhteinen maatalouspolitiikka vuoteen 2020:

Ruoka, luonnonvarat ja alueiden käyttö – miten hallita tulevat haasteet?

1. JOHDANTO

Yhteisellä maatalouspolitiikalla (YMP) on pystyttävä vastaamaan moniin haasteisiin, joista jotkut ovat ainutkertaisia, jotkut ennakoimattomia, ja tästä syystä EU:n on tehtävä strategisia valintoja **maataloutensa ja maaseutualueidensa tulevaisuuden suhteen pitkälle eteenpäin**. Jotta yhteisellä maatalouspolitiikalla voitaisiin vastata näihin haasteisiin tuloksellisesti, sitä on harjoitettava osana unionin tavoitteiden saavuttamiseksi toteutettavaa vakaata talouspolitiikkaa ja kestävää julkista taloutta.

Tämän tiedonannon laatimisen yhteydessä komissio järjesti aiemmin tänä vuonna laajan julkisen keskustelun, jonka päätöksenä oli heinäkuussa 2010 pidetty konferenssi[1]. Neuvosto on käsitellyt uudistusta neljän peräkkäisen puheenjohtajakauden aikana, Euroopan parlamentti on hyväksynyt valiokunta-aloitteisen mietinnön vuoden 2013 jälkeisestä yhteisestä maatalouspolitiikasta ja sen yhteydestä Eurooppa 2020 -strategiaan[2] ja sekä Euroopan talous- ja sosiaalikomitea että alueiden komitea ovat antaneet uudistuksesta omat lausuntonsa.

Ylivoimaisesti suurin osa näissä keskusteluissa esitetyistä näkemyksistä on tukenut sitä, että YMP pidetään tulevaisuudessakin **kahden pilarin** ympärille rakentuvana **vahvana yhteisenä politiikkana**. Laajasti ottaen esitetyissä näkemyksissä kannatettiin seuraavia strategisia tavoitteita:

- Säilytetään mahdollisuudet kestävään ruoan tuotantoon koko EU:n alueella. Näin voidaan taata Euroopan kansalaisille pitkäaikainen **elintarviketurva** ja olla mukana vastaamassa maailmanlaajuisesti kasvavaan elintarvikkeiden kysyntään, jonka FAO arvioi kasvavan 70 prosentilla vuoteen 2050 mennessä. Tällaisesta kehityssuunnasta ja paineesta ovat osoituksena myös viimeaikaiset markkinahäiriöt, joita ilmastonmuutoksen vaikutukset usein vielä pahentavat. Niinpä on tärkeää, että Eurooppa tekee pitkän tähtäimen valinnan ja varmistaa kykynsä huolehtia elintarviketurvasta, sillä tätä ei voida pitää itsestäänselvyytenä.

- Tuetaan viljelijäyhteisöä, joka tarjoaa Euroopan kansalaisille **monipuolisen valikoiman arvokkaita laatuelintarvikkeita** tuottaen ne kestävästi ja ympäristöön, veteen, eläinten terveyteen ja hyvinvointiin, kasvien terveyteen sekä kansanterveyteen liittyvien vaatimusten mukaisesti. Luonnonvarojen aktiivinen hoito viljelytoimin on tärkeä keino, kun pyritään säilyttämään maaseutumaisema ja estämään biologisen monimuotoisuuden

---

1 Julkiseen kuulemiseen saatiin 5 600 kannanottoa, ja konferenssi keräsi yli 600 osanottajaa.

2 http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?type=TA&reference=P7-TA-2010-0286&language=FI&ring=A7-2010-0204

katoaminen. Se lieventää osaltaan ilmastonmuutoksen vaikutuksia ja helpottaa mukautumista niihin. Samalla luodaan välttämätön perusta dynaamisille alueille ja talouden pitkäaikaiselle elinkelpoisuudelle.

- Pidetään yllä elinkykyisiä maaseutuyhteisöjä, joille maatalous merkitsee tärkeää taloudellista toimintaa luoden **työpaikkoja** paikkakunnalle. Näin saavutetaan monenlaista taloudellista, sosiaalista, ympäristöön liittyvää ja alueellista etua. Paikallisen tuotannon merkittävällä vähenemisellä olisi seurausvaikutuksia myös kasvihuonekaasujen ja luonteenomaisen paikallismaiseman kannalta, ja se kaventaisi kuluttajien valinnanmahdollisuuksia.

Maatalous kuuluu erottamattomasti eurooppalaiseen talouteen ja yhteiskuntaan. Välittömänä seurauksena Euroopan maatalouden merkittävästä supistumisesta olisi BKT:n aleneminen sekä työpaikkojen menetykset maatalouteen kytkeytyvillä aloilla, erityisesti maatalous- ja elintarvikealan tuotantoketjussa, joka saa korkealaatuiset, kilpailukykyiset ja luotettavat raaka-aineensa EU:n maatalouden alkutuotannosta, sekä non food -aloilla. Maatalouselinkeinon supistuminen vaikuttaisi myös maaseudun muuhun toimintaan, kuten matkailuun, liikennepalveluihin ja muihin paikallisiin ja julkisiin palveluihin. On todennäköistä, että väestön muutto pois maaseutualueilta kiihtyisi. Ympäristöön kohdistuvat ja sosiaaliset seuraukset olisivat siten huomattavat.

Yhteisen maatalouspolitiikan uudistusta tarvitaan myös siksi, että voitaisiin edistää kilpailukyvyn paranemista, veronmaksajien varojen tehokkaampaa käyttöä sekä Euroopan kansalaisten odotusten mukaista vaikuttavampaa julkista politiikkaa elintarviketurvan, ympäristön, **ilmastonmuutoksen** sekä sosiaalisen ja **alueellisen** tasapainon osalta. Tavoitteena tulisi olla nykyistä kestävämpi, älykkäämpi ja osallistavampi kasvu Euroopan maaseudulla.

Edellä kuvatun tavoitteen saavuttamiseksi yhteiseen maatalouspolitiikkaan olisi sisällyttävä, talousarvion kokonaistarkastelua koskevan tiedonannon[3] ja oman markkinasuuntautuneisuutensa mukaisesti, nykyistä **vihreämpi** ja **oikeudenmukaisemmin jaettu** ensimmäinen pilari ja **kilpailukykyyn** ja **innovointiin** sekä **ilmastonmuutokseen** ja **ympäristökysymyksiin** enemmän painottuva toinen pilari. Näin EU:n maatalous voisi, etenkin uusissa jäsenvaltioissa, vapauttaa piilevää tuotantopotentiaaliaan ja viedä eteenpäin Eurooppa 2020 -tavoitteita. Tuen kohdentaminen kokonaan **aktiiviviljelijöille ja heidän palkitsemisensa siitä, että he tarjoavat kollektiivisia palveluja yhteiskunnalle**, lisäisi tuen vaikuttavuutta ja tehokkuutta ja toisi lisäoikeutusta yhteiselle maatalouspolitiikalle. Mainittujen tavoitteiden saavuttamiselle olennaisen tärkeää on myös se, että ehdotetut toimenpiteet ovat valvottavissa ja että työtä politiikan yksinkertaistamiseksi jatketaan. Kaikki tämä on toteutettava rajallisten määrärahojen puitteissa ja ottaen huomioon talouskriisin maataloudelle aiheuttamat ankarat seuraukset.

2. YHTEISEN MAATALOUSPOLITIIKAN UUDISTUSPROSESSI

Rooman sopimuksessa yhteiselle maatalouspolitiikalle asetetut päätavoitteet ovat pysyneet samoina läpi vuosien. Kuitenkin 1990-luvun alussa alkanut yhteisen maatalouspolitiikan uudistusprosessi on muuttanut politiikan rakennetta perusteellisesti.

---

[3] EU:n talousarvion kokonaistarkastelu, KOM(2010) 700.

Käsiteltävät asiat ovat liittyneet maatalouden tuotantokykyyn, maatalouden ja maaseudun yhä kasvavaan monimuotoisuuteen EU:n peräkkäisten laajentumisten seurauksena sekä EU:n kansalaisten vaatimuksiin ympäristön, elintarvikkeiden turvallisuuden ja laadun, terveellisen ravinnon, eläinten terveyden ja hyvinvoinnin, kasvien terveyden, maaseudun säilyttämisen, biologisen monimuotoisuuden ja ilmastonmuutoksen suhteen. Samaan aikaan myös välineet tavoitteiden saavuttamiseksi ovat muuttuneet huomattavasti. Nykyisin nämä välineet on ryhmitelty **kahdeksi toisiaan täydentäväksi pilariksi**, joista ensimmäiseen kuuluvat vuosittaiset suorat tuet ja markkinatoimenpiteet ja toiseen monivuotiset maaseudun kehittämistoimenpiteet.

Suorien tukien käyttöönotto on johtanut yhdenmukaisiin markkinalähtöisiin uudistuksiin ja parantanut maatalousalan kilpailukykyä, kun viljelijöitä on kannustettu mukautumaan markkinaolosuhteisiin. Tuotannosta irrotetut suorat tuet muodostavat nykyisin perustulotuen sekä eurooppalaisen yhteiskunnan julkisille perushyödykkeille kohdennetun tuen.

Tämän suuremman markkinoille suuntautumisen vuoksi markkinatoimenpiteet, jotka ennen olivat yhteisen maatalouspolitiikan pääinstrumentti, ovat nykyään suurelta osin vain turvaverkko, jota käytetään vasta hintojen alentuessa merkittävästi.

Maaseudun kehittämisen tarkoituksena on kilpailukyvyn parantaminen, luonnonvarojen kestävämpi hoito ja maaseutualueiden tasapainoinen kehitys tarkemmin määriteltyjen ja kohdennettujen toimenpiteiden avulla. Jäsenvaltioille annetaan mahdollisuus hoitaa oman alueensa tärkeimmät kysymykset yhteisrahoituksella. Viljelijöiden tilanteeseen vaikuttavat myös muut yhteisen maatalouspolitiikan aloitteet, kuten laatupolitiikka, myynninedistäminen ja luonnonmukainen maatalous.

Kokonaisuutena nykyisillä YMP-toimenpiteillä saadaan aikaan **yhteisen maatalouspolitiikan pääasiallinen vaikutus** eli **alueiden käytön ja ympäristön kannalta tasapainoinen EU:n maatalous** avoimessa taloudellisessa toimintaympäristössä. Jotta tulevaisuudessa yhteiskunnalle voitaisiin tarjota lisää etuja, tarvitaan vahvaa julkista politiikkaa, koska markkinoiden tavanomaisen toiminnan kautta ei pystytä maksamaan riittävää korvausta maatalousalan tuottamista hyödykkeistä ja eikä hoitamaan niitä koskevaa säätelyä.

Julkisen tuen lopettaminen johtaisi maataloustuotannon keskittymiseen tietyille erityisen suotuisille alueille ja intensiivisempiin tuotantokäytäntöihin, kun taas vähemmän kilpailukykyisten alueiden kohtalona olisi syrjäytyminen ja maan poistuminen viljelykäytöstä[4]. Tällainen kehitys lisäisi ympäristöpaineita ja aiheuttaisi arvokkaiden elinympäristöjen turmeltumisen, millä olisi vakavat taloudelliset ja sosiaaliset seuraukset; muun muassa Euroopan maatalouden tuotantokyky heikkenisi peruuttamattomasti.

3. MITKÄ OVAT HAASTEET?

3.1. Elintarviketurva

Maatalouden ensisijainen tehtävä on **ruoan** tuotanto. **EU:n olisi osaltaan pystyttävä tyydyttämään maailmanlaajuista elintarvikkeiden kysyntää, joka tulevaisuudessa kasvaa edelleen. Sen vuoksi** on ehdottoman tärkeää säilyttää EU:n maatalouden tuotantokyky ja parantaa sitä noudattaen samalla EU:n tekemiä kansainvälistä kauppaa ja

[4] Ks. *Scenar 2020 – Prospective scenario study on agriculture and the rural world.*

kehitykseen vaikuttavien politiikkojen johdonmukaisuutta koskevia sitoumuksia. Vahva maatalousala on välttämätön sille, että nyt erittäin kilpailukykyinen elintarviketeollisuus[5] voisi jatkossakin muodostaa tärkeän osan EU:n taloudesta ja kaupasta (EU on suuren lisäarvon jalostettujen maataloustuotteiden suurin viejä)[6]. Politiikalla olisi pyrittävä lisäämään kasvi- ja eläintuotannon välistä synergiaa esimerkiksi proteiinituotannon osalta. Lisäksi EU:n kansalaiset toivovat **laajaa valikoimaa laadukkaita** elintarvikkeita, jotka täyttävät elintarvikkeiden turvallisuutta, laatua ja hyvinvointia koskevat vaatimukset ja joihin kuuluu myös **paikallisia tuotteita**. Tässä yhteydessä ovat myös yhä enemmän esillä terveelliseen ja ravinteikkaaseen ruokaan liittyvät kysymykset, kuten mahdollisuudet tällaisen ravinnon saantiin, sen yleinen saatavuus ja sen hyväksyttävyys. EU:n maatalous joutuu nykyään toimimaan **kilpailuympäristössä** aivan toisella tavalla kuin ennen, sillä maailmantalous on yhä integroidumpaa ja kauppajärjestelmä vapaampaa. Tämän kehityssuunnan odotetaan jatkuvan tulevina vuosina, kun edessä on mahdollisesti Dohan neuvottelukierroksen päättäminen ja parhaillaan neuvoteltavina olevien kahdenvälisten ja alueellisten sopimusten tekeminen. Tämä merkitsee haastetta EU:n viljelijöille mutta myös tilaisuutta EU:n elintarvikeviejille. Tämän vuoksi on tärkeää parantaa edelleen EU:n maatalousalan kilpailukykyä ja tuottavuutta. Vaikka maataloustuotteiden markkinoita koskevat näkymät ovat suotuisat keskipitkällä aikavälillä, on odotettavaa, että niitä jatkossa leimaavat yhä enemmän **epävarmuus** ja **epävakaisuus**.

Tulevaa yhteistä maatalouspolitiikkaa harjoitetaan lisäksi **talouskriisin** jälkimainingeissa. Kriisillä on ollut ankarat seuraukset maataloudelle ja maaseutualueille, sillä se on kytkenyt ne suoraan laajempaan makrotalouden kehitykseen, mikä vaikuttaa tuotantokustannuksiin. Kymmenen vuotta muuttumattomana pysynyt **maataloustulo** laski merkittävästi vuonna 2009, mikä pahensi jo ennestäänkin vaikeaa tilannetta. Maataloustulo oli merkittävästi pienempi (arviolta 40 prosenttia työyksikköä kohden) kuin talouden muilla osa-alueilla saatu tulo, ja maaseutualueilla tulo asukasta kohden oli huomattavasti pienempi (noin 50 prosenttia) kuin kaupunkialueilla.

3.2. Ympäristö ja ilmastonmuutos

Maa- ja metsätalous ovat keskeisessä asemassa julkishyödykkeiden tuotannossa. Tämä koskee erityisesti ympäristöön liittyviä julkishyödykkeitä kuten maisemaa, maatalousmaan biologista monimuotoisuutta, ilmaston säilymistä vakaana ja kestävyyttä luonnononnettomuuksia kuten tulvia, kuivuutta ja paloja vastaan. Samaan aikaan monet maatalouskäytännöt voivat kohdistaa painetta ympäristöön, mistä on seurauksena maan väsyminen, vesipula ja veden pilaantuminen sekä luonnonvaraisten lajien elinympäristöjen ja biologisen monimuotoisuuden katoaminen.

Vaikka maatalouden aiheuttamat kasvihuonekaasujen päästöt ovat vähentyneet 20 prosentilla vuodesta 1990, lisätoimia voidaan vielä toteuttaa ja niitä olisikin toteutettava, jotta EU:n kunnianhimoiset energia- ja ilmastotavoitteet voitaisiin saavuttaa. On tärkeää ottaa vielä paremmin käyttöön maatalousalan kyky toteuttaa lievennys- ja mukautustoimia ja positiivista toimintaa vähentämällä kasvihuonekaasujen päästöjä ja toteuttamalla tuotannon tehokkuutta lisääviä toimenpiteitä esimerkiksi energiatehokkuuden parantamiseen, biomassan ja uusiutuvan energian tuotantoon, hiilen talteenottoon ja maaperään sitoutuneen hiilen suojaamiseen liittyvien innovointien kautta.

---

[5] Elintarviketeollisuuden osuus kokonaistyöllisyydestä on 13,5 prosenttia ja Euroopan valmistusteollisuuden bruttoarvonlisäyksestä 12,2 prosenttia.

[6] Maatalous- ja elintarvikealan vienti on 6,8 prosenttia EU:n kokonaisviennistä.

3.3. Alueellinen tasapaino

Yhä useampia **maaseutualueita** ohjaavat niiden sosioekonomisen rakenteen monipuolistuessa enenevässä määrin maatalouden ulkopuoliset tekijät. Kuitenkin suuressa osassa EU:ta maatalous on edelleen maaseudun elinkeinoelämän keskeinen veturi. Monen maaseutualueen elinvoima ja mahdollisuudet riippuvat yhä kiinteästi siitä, että niillä on **kilpailukykyinen ja dynaaminen maatalousala**, joka vetää puoleensa nuoria viljelijöitä. Tämä koskee erityisesti maaseutuvaltaisia alueita, joilla alkutuotanto edustaa noin 5:ä prosenttia lisäarvosta ja 16:a prosenttia työpaikoista, sekä uusia jäsenvaltioita, joiden on tärkeää vakiinnuttaa tuottavuuden suhteen saavutetut parannukset ja ottaa käyttöön maatalouden koko potentiaali. Maataloudella on maaseudulle suuri merkitys siksikin, että se luo myös muuta, erityisen vahvasti elintarvikkeiden valmistukseen, matkailuun ja kauppaan kytkeytyvää taloudellista toimintaa. Monilla alueilla maatalous on paikallisten perinteiden ja sosiaalisen identiteetin perusta.

4. MIKSI TARVITSEMME UUDISTUSTA?

Yhteinen maatalouspolitiikka on kehittynyt, mutta muutoksia tarvitaan vielä, jotta pystyttäisiin vastaamaan etenkin seuraaviin uusiin **haasteisiin**:

- reagoidaan sekä EU-tason että globaalin elintarviketurvallisuuden osalta kasvavaan huoleen,

- edistetään luonnonvarojen, kuten veden, ilman, biologisen monimuotoisuuden ja maaperän, kestävää hoitoa,

- otetaan huomioon nykyisen ilmastonmuutoksen vuoksi maatalouden tuotantoedellytyksiin kohdistuva kasvava paine ja huolehditaan siitä, että viljelijät vähentävät kasvihuonekaasujen päästöjään, toteuttavat aktiivisesti lieventämistoimia ja tuottavat uusiutuvaa energiaa,

- säilytetään kilpailukyky ja parannetaan sitä maailmassa, jota **yhä enemmän kuvastavat globalisaatio ja suuret hintavaihtelut, huolehtien samalla maataloustuotannon jatkumisesta koko Euroopan unionin alueella**,

- käytetään mahdollisimman tarkoin hyväksi EU:n tilarakenteiden ja tuotantojärjestelmien moninaisuus, joka on entisestään kasvanut EU:n laajentumisen seurauksena, sen sosiaalista, alueellista ja jäsentävää roolia muuttamatta,

- lujitetaan alueellista ja sosiaalista koheesiota Euroopan unionin maaseutualueilla, erityisesti työllisyyttä ja monipuolisuutta edistäen,

- jaetaan YMP-tuki **oikeudenmukaisesti ja tasapainoisesti** jäsenvaltioiden ja viljelijöiden kesken vähentämällä jäsenvaltioiden välisiä eroja ottaen huomioon, ettei kiinteämääräinen tuki ole toteuttamiskelpoinen ratkaisu, ja kohdennetaan se nykyistä paremmin aktiiviviljelijöille.

- yksinkertaistetaan edelleen yhteisen maatalouspolitiikan täytäntöönpanomenettelyjä, lisätään valvontaa koskevia vaatimuksia ja vähennetään tuensaajien hallinnollista taakkaa.

Vastaamalla edellä kuvattuihin haasteisiin yhteinen maatalouspolitiikka edistää myös *EU 2020 -strategian* tavoitteita seuraavasti:

- *Älykäs kasvu* – parantamalla resurssitehokkuutta ja kilpailukykyä teknisen osaamisen ja innovoinnin kautta ja kehittämällä suuren lisäarvon laatutuotteita; kehittämällä vihreitä teknologioita ja käyttämällä tieto- ja viestintätekniikkaa, panostamalla koulutukseen, tarjoamalla sosiaalista innovointia edistäviä kannustimia maaseutualueilla ja tehostamalla tutkimustulosten soveltamista käytäntöön;

- *Kestävä kasvu* – säilyttämällä elintarvikkeiden, rehujen ja uusiutuvan energian tuotannosta muodostuva tuotantoperusta, varmistamalla kestävä maankäyttö, tuottamalla ympäristöön liittyviä julkishyödykkeitä, torjumalla biologisen monimuotoisuuden katoamista, edistämällä uusiutuvia energiamuotoja, edistämällä eläinten ja kasvien terveyttä, parantamalla resurssien käytön tehokkuutta teknologisen kehittämisen ja tutkimustulosten käytön avulla, vähentämällä edelleen päästöjä ja hyödyntämällä maaseutualueiden koko potentiaali; ja

- *Osallistava kasvu* – ottamalla käyttöön maaseutualueiden taloudelliset mahdollisuudet, kehittämällä paikallisia markkinoita ja luomalla työpaikkoja, tukemalla maatalouden rakenneuudistusta ja antamalla viljelijöille tulotukea kestävän maatalouden säilymiseksi koko Euroopassa[7].

Vihreä kasvu on siis maatalousalalla ja maaseutuelinkeinoissa tapa edistää hyvinvointia jatkamalla talouskasvua siten, että ympäristön heikkeneminen estetään.

5. TULEVAN YHTEISEN MAATALOUSPOLITIIKAN TAVOITTEET

Tulevan yhteisen maatalouspolitiikan kolme päätavoitetta ovat:

Tavoite 1: Elinkelpoinen ruoan tuotanto

- Myötävaikutetaan **maataloustuloon** ja rajoitetaan sen vaihtelua, koska hinta- ja tulovaihtelut sekä luonnonuhkat ovat alalla suuremmat kuin useimmilla muilla aloilla ja tulo- ja kannattavuustaso on viljelijöillä keskimäärin alempi kuin talouden muilla toimijoilla[8].

- Parannetaan maatalousalan **kilpailukykyä** ja lisätään sen arvo-osuutta **elintarvikeketjusta**, koska maatalousala on hyvin hajanainen verrattuna elintarvikeketjun muihin aloihin, jotka ovat paremmin järjestäytyneitä ja joilla sen vuoksi on parempi neuvotteluasema. Lisäksi eurooppalaisten viljelijöiden on kilpailtava myös maailmanmarkkinoilla ja samalla täytettävä Euroopan kansalaisten edellyttämät ympäristöä, elintarvikkeiden turvallisuutta, laatua ja eläinten hyvinvointia koskevien tavoitteiden mukaiset tiukat vaatimukset.

---

7 Yhteinen maatalouspolitiikka on mukana erityisesti ”resurssitehokasta ja vähähiilistä Eurooppaa”, ”innovaatiounionia” ja ”Euroopan köyhyydentorjuntafoorumia” koskevissa EU:n lippulaiva-aloitteissa.

8 Lähde: Euroopan komissio – Maatalouden ja maaseudun kehittämisen pääosasto, kansantalouden ja maatalouden tilinpitoa koskevien Eurostatin tietojen pohjalta.

- Kompensoidaan tuotannon vaikeutta alueilla, joilla on erityisiä **luonnonolosuhteista johtuvia rajoitteita**, koska näillä alueilla on suuri riski siitä, että maa poistetaan viljelykäytöstä.

Tavoite 2: Luonnonvarojen kestävä hoito ja ilmastotoimet

- Taataan kestävät tuotantokäytännöt ja turvataan **ympäristöön liittyvien julkishyödykkeiden** kasvava tarjonta, sillä maatalous ei saa korvausta monista yhteiskunnalle tuottamistaan eduista markkinoiden tavanomaisen toiminnan kautta.

- Edistetään **vihreää kasvua innovoinnilla**, joka edellyttää uusien teknologioiden omaksumista, uusien tuotteiden kehittämistä ja tuotantoprosessien muuttamista, ja tukemalla kysynnän uusia muotoja eritoten biotalouden vallatessa alaa.

- Jatketaan **ilmastonmuutokseen** liittyviä lievennys- ja mukautustoimia, jotta maatalous pystyisi sopeutumaan ilmastonmuutokseen. Koska maatalous on erityisen altis ilmastonmuutoksen vaikutuksille, alan parempi kyky mukautua äärimmäisten säävaihtelujen vaikutuksiin voi myös vähentää ilmastonmuutoksen kielteisiä vaikutuksia.

Tavoite 3: Tasapainoinen alueiden käytön kehitys

- Tuetaan maaseudun työllisyyttä ja maaseutualueiden yhteiskuntarakenteen säilymistä.

- Parannetaan maaseudun elinkeinoelämää ja edistetään **monipuolistumista**, jotta paikalliset toimijat pystyisivät vapauttamaan oman potentiaalinsa ja käyttämään optimaalisesti hyödyksi muita paikallisia resursseja.

- Tuetaan maatalousjärjestelmien **rakenteellista moninaisuutta** parantamalla edellytyksiä pientilojen kannalta ja kehittämällä paikallisia markkinoita, koska Euroopassa tilarakenteiden ja tuotantojärjestelmien vaihtelevuus vaikuttaa maaseutualueiden vetovoimaan ja identiteettiin.

Kaikkien edellä kuvattujen tavoitteiden saavuttaminen edellyttää, että maatalousala ja maaseutu saavat edelleen julkista tukea. Oikeudenmukaisten edellytysten takaamiseksi tarvitaan sen vuoksi Euroopan tasolla vahvistetut toimintaperiaatteet ja yhteiset tavoitteet, periaatteet ja säännöt. EU:n tasolla laaditulla maatalouspolitiikalla päästään myös tehokkaampaan budjettivarojen käyttöön kuin jos kukin maa toteuttaisi omaa kansallista politiikkaansa. Sisämarkkinoiden lisäksi useihin muihinkin tavoitteisiin liittyvät vaatimukset on parempi käsitellä yhteisesti eri maiden kesken. Niitä ovat esimerkiksi jäsenvaltioiden ja alueiden välinen koheesio, rajojen yli ulottuvat ympäristöongelmat, maailmanlaajuiset haasteet kuten ilmastonmuutos, vesihuolto ja biologinen monimuotoisuus, eläinten terveys ja hyvinvointi, elintarvikkeiden ja rehujen turvallisuus, kasvien terveys ja kansanterveys sekä kuluttajien etu.

6. UUDISTUKSEN SUUNTA

6.1. Tulevat välineet

Tulevan yhteisen maatalouspolitiikan kaikki mahdolliset vaihtoehdot merkitsevät muutoksia nykyisiin YMP-välineisiin. Tässä jaksossa selostetaan, kuinka välineet voitaisiin määritellä, jotta niiden avulla voitaisiin saavuttaa tehokkaasti edellä esitetyt tavoitteet.

Suorat tuet

Suorien tukien järjestelmään on tehtävä mukautuksia, jotka koskevat tuen **jakamista uudelleen**, **suunnittelemista uudelleen** ja **kohdentamista** paremmin. Tavoitteena on lisätä tuen arvoa ja laatua. Laaja yksimielisyys vallitsee siitä, että suorien tukien jakoa olisi arvioitava uudelleen ja että se olisi tehtävä veronmaksajien kannalta ymmärrettävämmäksi. Jakoperusteiden olisi oltava sekä taloudellisia, jotta täytettäisiin suorien tukien perustehtävä, että ympäristöön liittyviä, jotta tuettaisiin julkishyödykkeiden tuotantoa.

Yksi julkisessa keskustelussa esitetty ehdotus koski yhden **kiinteämääräisen suoran tuen** ottamista käyttöön. Maataloustuottajat toimivat EU:ssa kuitenkin hyvin erilaisissa taloudellisissa ja luonnonolosuhteissa, mikä korostaa suorien tukien oikeudenmukaisen jaon tarvetta.

Kuinka siis toteuttaa sellainen nykyistä oikeudenmukaisempi jako, jossa otetaan huomioon, sekä käytännössä että taloudellisesti ja poliittisesti mahdollisella tavalla, kyseiselle tuelle vahvistetut tavoitteet ja samalla vältetään suuret haitalliset muutokset, joilla saattaisi olla joillekin alueille ja/tai tuotantojärjestelmille kauaskantoiset taloudelliset ja sosiaaliset seuraukset. Yksi mahdollisuus voisi olla järjestelmä, joka rajoittaisi jäsenvaltioiden voittoja ja tappioita takaamalla, että viljelijät saavat kaikissa jäsenvaltioissa keskimäärin tietyn vähimmäisosuuden suorien tukien EU-tason keskiarvosta.

Tulevaisuudessa suorat tuet voitaisiin myöntää aktiiviviljelijöille seuraavien periaatteiden pohjalta, Euroopan parlamentin esityksen mukaisesti:

– **Perustulotuki** myöntämällä tuotannosta irrotettua suoraa perustukea, joka olisi maksettava jäsenvaltiossa (tai alueella) yhtenäisesti kaikille viljelijöille. Tuen perustana olisivat siirtokelpoiset oikeudet, jotka on aktivoitava yhdistämällä ne tukikelpoiseen maatalousmaahan, sekä täydentävien ehtojen täyttäminen. Suurten yksittäisten tilojen saamien suorien tukien yhteydessä **enimmäismäärän** käyttöönotto parantaisi todennäköisesti tukien jakoa viljelijöille. Paljon työntekijöitä työllistäviin suuriin tiloihin kohdistuvia epäsuhtaisia vaikutuksia voitaisiin lieventää ottamalla huomioon palkkatyön määrä.

– Yhteisen maatalouspolitiikan ympäristökelpoisuuden lisääminen sisällyttämällä suoriin tukiin pakollinen ”**viherryttävä**” osa, jolla tuettaisiin koko EU:n alueella toteutettavia ympäristötoimenpiteitä. Etusijalle olisi asetettava toimet, jotka edistävät sekä ilmasto- että ympäristöpolitiikan tavoitteita. Ne voisivat olla yksinkertaisia, yleisluonteisia, sopimukseen perustumattomia yksivuotisia ympäristötoimia, jotka menevät täydentäviä ehtoja pidemmälle ja liittyvät maatalouteen (esim. pysyvä laidun, viherpeite, viljelykierto ja ekologinen kesanto). Lisäksi olisi analysoitava mahdollisuudet ottaa huomioon nykyisiä Natura 2000 -alueita koskevat vaatimukset ja edistää tietyiltä osin hyvän maatalouden ja ympäristön vaatimusten täyttymistä.

– Maatalouden kestävän kehityksen edistäminen alueilla, joilla on **luonnonolosuhteista johtuvia erityisiä rajoitteita** myöntämällä alueen viljelijöille lisätulotukea pinta-alatuen muodossa toisen pilarin nojalla myönnetyn tuen täydennykseksi.

– Erityisongelmien huomioon ottamiseksi joillakin sellaisilla alueilla, joilla pidetään tietyntyyppistä maataloutta erityisen tärkeänä taloudellisista ja/tai sosiaalisista syistä,

voidaan edelleen myöntää **tuotantoon sidottua** tukea selkeästi määritellyissä rajoissa (pinta-alaan perustuva tuki, sadot tai eläinmäärä).

– Kilpailukyvyn ja maaseudun elinvoiman parantamiseksi ja paperityön vähentämiseksi nykyinen järjestelmä olisi korvattava yksinkertaisella, erityisesti **pienviljelijöille** kohdennetulla tukijärjestelmällä.

– **Täydentäviä ehtoja** koskevien sääntöjen yksinkertaistaminen esittämällä viljelijöille ja viranomaisille yksinkertaisemmat ja kattavammat säännöt vesittämättä kuitenkaan täydentävien ehtojen ydinajatusta. Vesialan puitedirektiivin sisällyttämistä täydentävien ehtojen soveltamisalaan on tarkoitus tarkastella, kunhan direktiivi on pantu täytäntöön ja viljelijöiden toimintavelvoitteet määritelty.

Edellä kuvatut suorien tukien mallia koskevat muutokset olisi tehtävä samassa tahdissa kuin tuen parempi määrittely ja sen kohdentaminen kokonaan **aktiiviviljelijöille.** Näin myös vastattaisiin Euroopan tilintarkastustuomioistuimen esittämään arvosteluun.

Markkinatoimenpiteet

Julkinen keskustelu toi esiin laajan yksimielisyyden siitä, että olisi pidettävä kiinni yhteisen maatalouspolitiikan **markkinasuuntautuneisuudesta** ja myös markkinoiden hallintavälineiden yleisrakenne olisi säilytettävä. Vuoden 2009 maitomarkkinoiden kriisi osoittikin, kuinka tärkeitä nykyiset mekanismit ovat tuettaessa markkinoita kriisiaikoina. Joitakin mukautuksia ilmeisesti kuitenkin tarvittaisiin, ennen kaikkea nykyisiä välineitä olisi **virtaviivaistettava** ja **yksinkertaistettava** ja elintarvikeketjun toiminnan osalta olisi otettava käyttöön uusia politiikan elementtejä.

Mahdollisina mukautuksina tulisivat kyseeseen interventiojakson pidentäminen, häiriölausekkeiden ja yksityisen varastoinnin soveltaminen muihin tuotteisiin sekä muut tehokkuuden lisäämiseksi ja valvonnan parantamiseksi tehtävät tarkistukset. Tällaisia markkinatoimenpiteitä, erityisesti interventiovälinettä, olisi käytettävä vain turvaverkkona hintakriisien ja mahdollisten markkinahäiriöiden yhteydessä. Vuoden 2010 loppuun mennessä on tarkoitus esittää ehdotus tarkistetuksi laatupolitiikaksi, jonka tavoitteena on parantaa viljelijöiden mahdollisuuksia tiedottaa kuluttajille tuotteidensa laatu- ja muista ominaisuuksista[9].

Maitokiintiöt poistetaan vuonna 2015. Lainsäädäntöehdotukset on tarkoitus esittää lähiaikoina maitoalan korkean tason asiantuntijaryhmän suositusten pohjalta, ja niiden tavoitteena on mahdollistaa pitkän aikavälin suunnittelu ja näin turvata vakaus maitoalalla. Sokeri- ja isoglukoosialoilla nykyisen järjestelmän soveltamisaika päättyy vuonna 2014/2015. Alan tehokkuuden ja kilpailukyvyn lisäämiseksi on tulevaisuuden osalta tutkittava useita vaihtoehtoja, mukaan luettuna kiintiöiden lopettaminen häiriöttömästi.

Elintarvikeketjun toimivuutta on parannettava. Maatalouden pitkän aikavälin näkymät eivät muutu paremmiksi, jolleivät viljelijät pysty kääntämään kasvavaksi jatkuvasti alenevaa osuuttaan elintarvikeketjun tuottamasta lisäarvosta[10]. Maatalouden osuus elintarvikeketjusta

---

9 Ks. KOM(2009) 234 laatutuotteista sekä pian ilmestyvä kertomus uuden luonnonmukaisesta tuotannosta annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 834/2007 soveltamisesta.

10 *Toimivampi elintarvikeketju Eurooppaan*, KOM(2009) 591, 28.10.2009.

pieneni vuosien 2000 ja 2005 välillä 29 prosentista 24 prosenttiin, kun samana aikana sekä elintarviketeollisuuden että tukkukaupan ja jakelualan osuudet kasvoivat.

Pitkällä aikavälillä oikeansuuntaisten markkinasignaalien puuttuminen vaarantaa maatalousalaa ja sen osuutta koko elintarvikeketjun luomasta lisäarvosta koskevat näkymät. Keskeisiä kysymyksiä tässä yhteydessä ovat ketjun eri osien välillä nykyisin vallitseva neuvotteluvoiman epätasapaino, kilpailun taso ketjun eri vaiheissa, sopimussuhteet, maatalousalan rakenneuudistuksen ja vakauttamisen tarve, avoimuus ja maatalouden johdannaismarkkinoiden toimivuus.

Maaseudun kehittäminen

Yhteiseen maatalouspolitiikkaan erottamattomana osana kuuluva maaseudun kehittäminen on osoittanut arvonsa EU:n maatalousalan ja maaseudun kestävyyttä lujittamalla – taloudellisesti, ympäristön kannalta ja sosiaalisesti.

On vaadittu pontevasti, että politiikassa otetaan edelleen kaikilta osin huomioon ympäristöön ja ilmastonmuutokseen liittyvät rajoitteet ja mahdollisuudet, että siinä tarjotaan monenlaisia etuja maataloudelle, maaseudulle ja yhteiskunnalle laajemmin ja että sillä edistetään

- **maatalouden kilpailukykyä:** tukemalla innovointia ja rakenneuudistusta ja mahdollistamalla maatalousalalle tehokkaampi resurssien käyttö;

- **luonnonvarojen kestävää hoitoa**: huolehtimalla ympäristöstä ja maaseudusta sekä maatalouden kestävyydestä ilmastonmuutosta vastaan, ja pitämällä yllä maan tuotantokykyä;

- **tasapainoista aluekehitystä** maaseutualueilla kaikkialla EU:ssa: järjestämällä ihmisille mahdollisuuksia paikallistasolla, kehittämällä valmiuksia ja parantamalla paikallisia oloja sekä maaseudun ja kaupungin välisiä yhteyksiä.

Tässä kehyksessä politiikkaa ohjaavina teemoina **ympäristö, ilmastonmuutos ja innovointi** ovat tärkeämpiä kuin koskaan ennen. Investoinneilla olisi esimerkiksi parannettava sekä taloudellista suorituskykyä että ympäristökelpoisuutta, ympäristötoimet olisi räätälöitävä aiempaa paremmin alueiden ja myös paikallisalueiden, kuten Natura- ja merkittävä luontoarvo -alueiden erityistarpeita vastaaviksi ja maaseutualueiden potentiaalin vapauttamiseksi toteutettavissa toimenpiteissä olisi otettava tarkoin huomioon yritystoimintaa ja paikallista hallintotapaa koskevat innovatiiviset ideat. Olisi tartuttava paikallisen kehittämisen uusiin mahdollisuuksiin, jotka lisäävät paikallisten resurssien arvoa, esimerkkinä vaihtoehtoiset jakelukanavat. Suoramyynnin ja paikallisten markkinoiden kehittämisen tukemista olisi myös pidettävä tärkeänä. Nuorten ja aloittelevien viljelijöiden tarpeet olisi asetettava etusijalle.

Jotta politiikan tavoitteet muuttuisivat käytännön tuloksiksi, on erittäin tärkeää, että käytettävissä ovat **tehokkaat täytäntöönpanomekanismit**. Nykyistä strategista toimintamallia on tarkoitus vahvistaa asettamalla määrällisiä tavoitteita ensin EU- ja sitten ohjelmatasolla. Ne voitaisiin kytkeä kannustimiin, jollainen olisi esimerkiksi suoritusvaraus, mutta näitä on vielä selvitettävä. Tällainen muutos kohti tulospainotteisempaa lähestymistapaa ohjaisi parhaiten politiikkaa kohti EU:n painopisteitä ja osoittaisi, mitä sillä tosiasiassa saavutetaan. Yhteisissä seuranta- ja arviointisäännöissä esitettyjä indikaattoreita olisi tätä tarkoitusta varten yksinkertaistettava ja parannettava.

Tehokkuussyistä on ehdottoman tärkeää parantaa maaseudun kehittämispolitiikan ja muiden EU-politiikkojen keskinäistä **yhtenäisyyttä** sekä yksinkertaistaa ja vähentää hallinnollista työtä, milloin se vain on mahdollista. Tämän toteutumiseksi voitaisiin ajatella EU:n varoihin sovellettavaa **yhteistä strategista kehystä**.

Välineistä monet olisivat edelleen käyttökelpoisia. Ne vaihtelevat investoinneista ja infrastruktuurista ekosysteemipalvelujen tarjoamisesta maksettaviin korvauksiin, LFA-tukeen, ympäristö- ja ilmastonmuutostoimenpiteisiin, innovoinnin, teknologian siirron ja valmiuksien kehittämisen tukemiseen, yritysten perustamiseen sekä paikallisiin erityispiirteisiin kytkeytyviä tuotantomenetelmiä edistävään sosiaaliseen ja institutionaaliseen kehittämiseen, jossa tarkastellaan jäsenvaltioiden erityistarpeita oman taloudellisen tehokkuutensa lisäämiseen. Parannuksia voisivat olla toimenpiteiden parempi yhteensovittaminen (erityisesti koulutuksen avulla), toimenpidepakettien kehittely erityisryhmien tai -alueiden (esim. pienviljelijät, vuoristoalueet) tarpeiden mukaan, viljelijöiden välisen yhteistyön tukeminen niin, että nämä voisivat liittää yhteen maisemallisia erityispiirteitä biologisen monimuotoisuuden säilymistä ja ilmastonmuutokseen mukautumista edistäen (”vihreä infrastruktuuri”) tai parempaa kohdentamista tukevien kannustimien tarjoaminen, esimerkkinä suurempi tuen intensiteetti.

Politiikkaan olisi myös sisällytettävä **riskinhallinnan työkalupakki** avuksi käsiteltäessä tuloihin liittyvää epävarmuutta ja markkinavaihteluja, jotka vaikeuttavat maatalousalan mahdollisuuksia panostaa kilpailukyvyn ylläpitämiseen. Se tarjoaisi jäsenvaltioille tuotantoon ja tuloihin liittyvien riskien hallitsemiseksi erilaisia välineitä, kuten uusi WTO:n vihreän laatikon kanssa yhteensopiva tulojen vakauttamisväline tai tehokkaammin tuetut vakuutusvälineet ja sijoitusrahastot. Tässä yhteydessä huolehditaan siitä, että uudet välineet sopivat yhteen muiden YMP-välineiden, erityisesti markkinavälineiden, kanssa.

Maaseudun kehittämistuen jaossa jäsenvaltioiden kesken olisi harkittava puolueettomien perusteiden käyttöä, ilman että aiheutettaisiin suurta häiriötä nykyiselle järjestelmälle.

Maatalousalan kilpailukyvyn parantamiseksi on myös tärkeää jatkaa **laatua** (ml. luonnonmukainen maatalous) ja **myynninedistämistä** koskevien politiikkojen lujittamista ja yksinkertaistamista. Innovaatiounionia koskevan aloitteen odottaisi avaavan tietä uusille lähestymistavoille älykkääseen, kestävään ja osallistavaan kasvuun tähtäävän Eurooppa 2020 –strategian tavoitteiden saavuttamiseksi[11].

Kokonaisrakenne

Tulevan yhteisen maatalouspolitiikan välineet olisi jatkossakin ryhmiteltävä kahden pilarin ympärille. Tämä oli myös tulos julkisesta keskustelusta, ja samaa näkemystä ovat kannattaneet selvästi neuvosto, Euroopan parlamentti ja alueiden komitea. Ensimmäinen pilari käsittäisi kaikille viljelijöille vuosittain maksettavan tuen, ja toinen pilari säilyisi unionin tavoitteisiin liittyvänä tukivälineenä, jonka yhteydessä jäsenvaltioilla olisi riittävästi joustonvaraa käsitellä erityiskysymyksiään monivuotisesti, ohjelmasuunnittelun pohjalta ja sopimusperusteisesti. Kaiken kaikkiaan kahden pilarin erottamisen toisistaan odotetaan lisäävän selkeyttä, pilarit täydentävät toisiaan menemättä päällekkäin, ja niissä kummassakin painotetaan tehokkuutta.

[11] Käsittää innovaatiokumppanuuden ”Maatalouden tuottavuus ja kestävyys”.

6.2. Vaihtoehtoiset toimintalinjat

Lähemmin kannattaa tarkastella kolmea laajaa toimintavaihtoehtoa, jotka noudattelevat julkisen keskustelun päälinjoja eivätkä sulje toisiaan pois. Ne esitellään tässä suuntaa antavasti mahdollisina toimintalinjoina, joiden vaikutukset analysoidaan ennen lopullisten päätösten tekoa. Kaikki kolme vaihtoehtoa perustuvat kahden pilarin rakenteeseen (pilarien keskinäinen tasapaino vaihtelee).

Vaihtoehto 1

Tässä vaihtoehdossa tehtäisiin lisää asteittaisia muutoksia nykyiseen poliittiseen toimintakehykseen. Se nojaisi nykyisen politiikan hyvin toimiviin osiin ja painottaisi **mukautuksia** ja parannuksia suurimman arvostelun kohteena olleella YMP:n alueella eli kysymyksessä suorien tukien oikeudenmukaisesta jaosta jäsenvaltioiden kesken. Toimintamalli merkitsisi nykyisen yhteisen maatalouspolitiikan jatkuvuutta ja vakautta, ja siten se helpottaisi koko elintarvikeketjun toimijoiden pitkän aikavälin suunnittelua.

Vaihtoehto 2

Toisessa vaihtoehdossa tartuttaisiin uudistuksen mahdollisuuteen ja tehtäisiin politiikkaan huomattavia muutoksia, jotta siitä saataisiin **kestävämpi** ja jotta **tasapaino** politiikan eri tavoitteiden, viljelijöiden ja jäsenvaltioiden kesken saavutettaisiin nykyistä paremmin. Tämä toteutuisi aiempaa **kohdennetummilla** toimenpiteillä, joita myös EU:n kansalaisten olisi helpompi ymmärtää. Tämä vaihtoehto merkitsisi suurempaa julkisten menojen tehokkuutta ja painottaisi lisää EU:n luomaa lisäarvoa. Tällä tavoin suuntautumalla voitaisiin käsitellä EU:n taloudellisia, ympäristöön liittyviä ja sosiaalisia haasteita ja tehostaa maatalouden ja maaseudun panosta älykästä, kestävää ja osallistavaa kasvua koskevien Eurooppa 2020 – tavoitteiden saavuttamisessa.

Vaihtoehto 3

Kolmantena vaihtoehtona on yhteisen maatalouspolitiikan kauaskantoinen uudistus, jossa painopiste on voimakkaasti ympäristö- ja ilmastonmuutostavoitteissa ja samalla siirrytään asteittain pois tulotuesta ja useimmista markkinatoimenpiteistä. Rahoituksen painopisteen siirtäminen selkeästi ympäristö- ja ilmastonmuutoskysymyksiin maaseudun kehittämispolitiikalla kannustaisi kehittämään alueellisia ohjelmia EU:n tavoitteiden toteutumisen varmistamiseksi.

Edellä kuvatuilla vaihtoehdoilla on kullakin etunsa ja puutteensa tässä tiedonannossa esiteltyjen uuden yhteisen maatalouspolitiikan tavoitteiden täyttymisen kannalta. Vaihtoehtoja on arvioitava niiden taloudellisten, ympäristöön liittyvien ja sosiaalisten vaikutusten pohjalta.

7. PÄÄTELMÄT

Tässä tiedonannossa esitetään komission vastaus tulevaa yhteistä maatalouspolitiikkaa koskevaan keskusteluun. Siinä esitellään pääpiirteittäin vaihtoehdot ja avataan keskustelu muille toimielimille ja sidosryhmille. Lainsäädäntöehdotukset on tarkoitus esittää vuoden 2011 aikana.

Uudistusta koskeviin vaihtoehtoihin sisältyy yhtäältä uutta toimintamallia edellyttäviä suuria muutoksia ja toisaalta nykyisen toimintamallin hyödyllisiksi osoittautuneiden osien

parannuksia. Tältä pohjalta tulevasta yhteisestä maatalouspolitiikasta olisi tultava kestävämpi, tasapainoisempi, paremmin kohdennettu, yksinkertaisempi ja tehokkaampi politiikka, joka vastaa edeltäjäänsä enemmän EU:n kansalaisten tarpeisiin ja odotuksiin.

LIITE

KOLMEN YLEISEN TOIMINTAVAIHTOEHDON KUVAUS

	Suorat tuet	Markkinatoimenpiteet	Maaseudun kehittäminen
Vaihtoehto 1	Lisää oikeudenmukaisuutta suorien tukien jakamiseen jäsenvaltioiden kesken (muuttamatta nykyistä suorien tukien järjestelmää)	Riskinhallintavälineiden lujittaminen Tarvittaessa nykyisten markkinavälineiden virtaviivaistaminen ja yksinkertaistaminen	Terveystarkastukseen sisältyvän toimintatavan säilyttäminen, jonka mukaan lisärahoitus on tarpeen ilmastonmuutokseen, veteen, luonnon monimuotoisuuteen, uusiutuviin energialähteisiin ja innovointiin liittyviä haasteita varten
Vaihtoehto 2	Lisää oikeudenmukaisuutta suorien tukien jakamiseen jäsenvaltioiden kesken ja huomattavia tarkistuksia tukeen Suora tuki muodostuu seuraavista osista: • perusosuus, joka vastaa tulotukea, • pakollinen lisätuki vihreämpien julkishyödykkeiden tarjoamisesta yksinkertaisten, yleisluonteisten, vuosittaisten ja muiden kuin sopimusperusteisten maatalouden ympäristötoimenpiteiden muodossa; perustuu näiden toimenpiteiden toteuttamisesta aiheutuviin ylimääräisiin kustannuksiin, • lisätuki erityisten luonnonhaittojen korvaamiseksi, • valinnainen tuotantoon sidottu tukiosuus erityisaloilla ja -alueilla[12] Uusi pientiloja koskeva järjestelmä Perusosuuden enimmäismäärän vahvistaminen ottaen samalla huomioon suurten tilojen vaikutus maaseudun työllisyyteen	Tarvittaessa nykyisten markkinavälineiden tehostaminen ja yksinkertaistaminen	Nykyisten välineiden mukauttaminen ja täydentäminen vastaamaan paremmin EU:n ensisijaisia tavoitteita suuntaamalla tuki ympäristöön, ilmastonmuutokseen ja/tai rakenneuudistukseen ja innovointiin sekä alueellisten ja paikallisten aloitteiden edistämiseen Nykyisten riskinhallintavälineiden lujittaminen ja tarvittaessa WTO:n vihreän laatikon kriteerien mukaisen tulojen vakauttamisvälineen käyttöön ottaminen huomattavien tulonmenetysten korvaamiseksi Tarvittaessa varojen osittainen uudelleenjakaminen jäsenvaltioiden kesken puolueettomien kriteerien perusteella
Vaihtoehto 3	Suorien tukien lakkauttaminen nykyisessä muodossaan	Kaikkien markkinatoimenpiteiden	Toimenpiteet suunnattaisiin

[12] Tämä vastaisi nykyistä 68 artiklan nojalla maksettua tuotantoon sidottua tukea ja muita tuotantosidonnaisia tukia.

Suorat tuet korvataan rajoitetuilla maksuilla julkisten ympäristöhyödykkeiden tuottamisesta sekä ylimääräisillä erityisluonnonhaittakorvauksilla	lakkauttaminen lukuun ottamatta mahdollisia häiriölausekkeita, joita voitaisiin soveltaa vakavissa kriisitilanteissa	pääasiassa ilmastonmuutokseen ja ympäristönäkökohtiin	